

Життя було вчора

Автор:

Дмитро Безверхній

Життя було вчора

Дмитро Безверхній

«Життя було вчора» – це збірка оповідань, така ж мінлива, як і наше життя. Історії затишку й теплого усміху переплітаються із зажуреними оповідками та іронічними новелами, персонажі котрих потрапляють у непередбачувані, курйозні обставини, що їх наготувала доля для того, аби усвідомити: життя – це те, що було з нами вчора, чи те, що чекає попереду.

Дмитро Безверхній

Життя було вчора

Велике прибирання

1

Сьогодні Раїса почувала себе просто чудесно. Нарешті оклигала після грипу, повернула втрачені сили. Готова до рішучих дій та змін, бо ж саме це їй напроорокували зірки в гороскопі улюбленої ранкової телепередачі. Й вона не опиратиметься долі. Усе пройде вдало. Жінка допила свою гіркувату каву й із задумою походжала квартирою в пошуку ідей до тих от змін.

«Ну звичайно ж! Велике весняне прибирання. – Мовила вона, із палким азартом дивлячись на шафу з одягом. – Але не банальне. Брудні вікна, павутина в закутках почекають. Зробимо як... де то там, в Іспанії чи Італії... а може то Мексика, хоча навряд... коли викидають старий непотріб. Але через вікно небезпечно. Сходового майданчика цілком вистачить. А потім прийде Юрчик і ми разом усе знесемо до смітників. Хоча ні, краще роздати бідним. Якраз перед подругами похваляюся! Ох, яка ж я вигадниця», – тішилася Раїса з самої себе.

Вона дістала з-під дивану старі дорожні валізи й почала туди скидати увесь непотріб, що, причаївсь на полицях, в шафах, кутках, коробках, скриньках її захаращеного помешкання.

«Оселя стане світлішою. Наповниться... як вони там в програмі казали... позитивною енергетикою, і зміни придуть самі собою. Ось закінчу з цим і піду куховарити. Зготую для Юрка розкішну вечерю. Влаштуємо романтик... Яка ж я, все таки, молодчинка!»

2

«Ще кілька сходинок і вдома, – Юрій важко зітхав підіймаючись на сьомий поверх. Ліфт не працював, і він, добротний тілом чолов'яга, мусив плести ноги брудними сходишками вгору, – бісові ремонтники, не можуть вчасно полагодити ліфт, а ти тут мучся. Сьогодні явно день не із найкращих. Шеф лютує, виплати затримались, ще й та мала дурепа телефонує цілий день. Спершу ніжності та лестощі, а тепер, мовляв, купи «діамантик-шубу-хочу-в-ресторан-заправ-авто...» бо розповім твоїй дружині, що геть не всі блага успішної роботи йдуть у рідний дім. Набридла. Навіщо тільки повівся на цю молоду тупеньку ляльку. Треба з нею кінчати... Х-у-х, – видихнув, – майже прийшов.

Чоловік довго дивився на гору речей перед дверима власного помешкання: купи валіз, із яких виглядали деякі його речі, якісь сухі квіти, розбитий посуд, фіранки з кухні...

«Невже вона й справді наважилась усе розповісти Раїсі. А ця, бачу лютує, навіть речі вже встигла зібрати й викинути... Ну що за день. Недарма в гороскопі писали про проблеми. Отже, кінець».

Він взяв кілька валіз і, важко ступаючи, попрямував сходами вниз, не зваживши, що ліфт уже працює.

Залиш «Прощай» на холодильнику

На роботі сказав, що захворів і нуджуся в постелі з пом'ятим простирадлом, у компанії позавчора підхопленого грипу. А її, натомість, переконав, що попрацюю сьогодні вдома, і навіть спробую встигнути зготувати для неї скромну вечерю, розігрівши у мікрохвильовій печі зварений нею ж суп. Час вибиратися з ліжка. Востаннє вдихнути запах її парфумів, що невидимим слідом залишився на подушці. Тепер, ось зараз, в тихій самотності порожньої квартири, я врешті відважуюся на цей вчинок... Було важко. Було складно. Але буде іще складніше, якщо передумаю... Вона, здається, вже пішла, секунду тому, зачинивши за собою вхідні двері. Нарешті. Утім чомусь довго вовтузилась на кухні – я чув – хоча то явно не її улюблене місце.

Головне зібрати всі речі, аби не довелося більше сюди повертатися. Скласти сорочки... змотати в овальний циліндр краватки... забрати шкарпетки з сушарки... знайти в цільй горі шматтяного непотребу старі потерті джинси, котрі їй так подобались, що вона навіть кілька разів брала їх одягати на прогулянки з подружками. Проте джинси так і не знайшов, але то не біда.

Вийшов на балкон викурити сигарету, востаннє струшуючи попіл у землянисту чорноту горщика, у якому вона вирощуватиме свої улюблені пахучі п'яно-медові петунії, поливаючи їх кожного ранку недопитим чаєм.

Здається все, нічого не зосталось. Вийшов за поріг і згадав, мимохіть глянувши на стосик газет у поштовій скриньці сусідів, про те, що не залишив послання. Короткого «Прощай, я більше не повернусь...», яке наготував іще вчора, сховавши в кишеню штанів, бо кишені мої вона ніколи не перевіряла, як це любили робити всі інші до неї. Залишилось лише прикріпити його маленьким магнітом до холодильника й піти...

Здавалося вічність стояв на порозі, між двох рішень, між двох вчинків, двох життів.

«Що я накоїв, – думалось тоді, – вона ж готує неймовірної смакоти суп, заварює ромашковий чай, яким поливає петунії у себе на балконі (в цій орендованій квартирі), ніколи не перевіряє моїх кишень... І, мабуть, я її кохаю...»

Присоромлено-зіжмакану цидулку запхнув до сусідської поштової скриньки. Вирішив занести валізу й, розпакувавши-розклавши речі, піти на роботу, здивувавши всіх швидким одужанням і небаченим бажанням попрацювати. Та спочатку розігріти собі супу. Здається він в холодильнику... Спершу було не помітив маленького папірця, що мерз у холодних обіймах пінгвіна-магніта. Кілька рядків виведених її каліграфічним почерком...

«Прощай, ми більше не разом. Я так вирішила. Речі заберу якось при нагоді, це не головне...

Востаннє, твоя С...

P.S. вдягла ті потерті джинси, ти ж знаєш, як я їх люблю».

Загублене літо

«Я втомилася...»

Кілька хвилин невідривно дивилася на два написаних нею слова, що акуратними літерами тулилися на клаптику паперу. Це єдине, що вона хотіла залишити йому після себе. Він завжди любив лаконічність, а їй, натомість, це так важко давалося, але все ж змогла – висловила усе наболіле з допомогою десяти літер і трьох тремтливо-скоцюрблених крапок. Була цілком задоволена. Навіть усміхнулася. Утім наступної миті знову взяла ручку й почала гарячково щось писати-виводити на листку.

«...так, я справді втомилася, хоча інші, здавалося б, від такого не втомлюються, але ти завжди казав, що я не така, як усі. Прошу, не шукай мене. Я пішла наздоганяти наше загублене літо...»

Подумки насваривши себе за «зайві літери», Поліна прикріпила цидулку разом із туристичною брошурою та магнітом до холодильника, взяла валізу з речами й пішла геть.

За півгодини, як завбачливо повідомила провідниця, потяг мав прибути до невеличкого приморського містечка, одного з тих де взимку населення втричі менше ніж в курортний сезон. Поліна вперше в житті відважилась на таку зухвалість – покинути все й без певності в завтрашньому дні чкурнути в задуху такої солодкої квітково-весняної невідомості. Вона давно марила цим містом – античні руїни, колоритні звивисті вулички старого міста, кримські виноградники, затишні дворики. Виникало враження, ніби хтось завбачливий помістив усю цю красу в прозорий слоїк, закривши кришкою, і все зосталося як колись. Й мимохіть відчуваєш себе засмаглою гречанкою, котра несе віднайдені із безвісті часів амфори, наповнені солодким трунком. Так, вона обов'язково знайде загублені руїни, пройдеться запилюженою бруківкою, покуштує соковитого винограду й затримається на хвильку біля старих, з облупленою вигорілою фарбою, дверей, аби так і не постукати в них, а просто дивитися-милуватися... все це буде... але все це потім. Зараз вона відчувала лише втому, обтяжливу й злегка нудотну. Хотіла лишень якнайскоріше дістатися до готелю, забрати у огрядної адміністраторки ключі від одномісного номеру й провалитися в сон на білих простирадлах в холодному ліжку своєї самотності втечі.

Здавалося, що спала цілу вічність, насправді – лише добу. Та ж таки огрядна адміністраторка кілька разів тихенько стукала у двері, запитуючи чи нічого не потрібно, але не отримуючи відповідь тактовно йшла геть. Вперше її так довго ніхто не турбував. Поліна ніжилась у ліжку. Крізь заздалегідь прочинене вікно чула гомінку симфонію чиеїсь буденності і ще море, мелодію його хвиль. Так давно хотіла почути ці звуки. Ще минулої зими ретельно спланувала їхню майбутню поїздку. Вибрала місто, знайшла хороший і недорогий готель, забронювала номер, замовила квитки, хоча це було й необов'язково, проте не хотіла непередбачуваностей, але без них не обійшлося. Він зламав ногу – примітивно, безглуздо, недоречно – утім нічого не вдієш. Усе літо минуло в квартирі, за винятком нечастих (та ще й геть нелегких вилазок з будинку, де на розжареному асфальті спікалась омріяна відпустка.

У двері хтось тихенько постукав. Спогади злякано випурхнули з її голови. Мабуть знову прийшла жіночка-адміністратор.

«Хоч попрошу у неї кави», – подумки мовила Поліна.

Але, відчинивши двері свого номеру Поліна не побачила нікого. Визирнула в коридор – ані душі. Зате біля її ніг акуратно складений лежав стосик газет.

«Вранішня преса? Не думала, що тут й таке є...»

То дійсно були газети. Серед них Поліна знайшла невеличку поштову листівку. На ній було віддруковано: «ворожіння корисне... особливо вранці...» – і якась адреса.

Здивована й дещо роздратована, мабуть через ігнорування її візитів, адміністраторка холодно мовила, що вони не носять своїм постояльцям вранішні газети й пошту, адже це не передбачено в оплаті послуг. І жінці анічогісінько невідомо про ті газети, що їх Поліна знайшла під своїми дверима.

– Дурний жарт, – буркнула огрядна пані, втупившись у екранчик свого міні-телевізора.

Утім Поліна не вгавала, вона не з таких. Взяла маленький наплічник і пішла в місто, шукати вказану в листівці адресу. Потрібним місцем виявилася невеличка, зовсім крихітна, проте доволі затишна кав'ярня.

«Якраз те, що треба!»

Приємної зовнішності офіціант провів її до столика й одразу ж приніс горнятко з кавою, хоча вона ще й не встигла нічого замовити. Напій був смачнющий – терпкий і водночас освіжаючий. Під блюдцем Поліна помітила таку ж листівку, як ту, що знайшла вранці серед газет. Тільки от написи були інші: «кава додає сил, вони знадобляться... попереду мандри крізь звивисті нетрі кам'яних джунглів і вертливих хащів... відчуй на смак колір витриманої роками пристрасті...»

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/bezverhn-y_dmitro/zhitty-a-bulo-vchora

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)